

תת"ע 7231/08/14 - מדינת ישראל נגד פרץ ואנונו אפרת

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

30 אוקטובר 2016

תת"ע 7231-08-14 מדינת ישראל נ' פרץ ואנונו
אפרת

בפני כב' שופט אלון אופיר
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביב דמרי
נגד
הנאשמים: פרץ ואנונו אפרת
ע"י ב"כ עו"ד אלמוג אזולאי

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בביצוע עבירה של נהיגת רכב תחת השפעת אלכוהול בניגוד לתקנה 26(2) בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

מתחם הענישה ביחס לעבירה בגינה הורשעה הנאשמת מתחיל, כמצוות המחוקק. בענישת מינימום בת 3 חודשי פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה ומגיע עד לשנה של פסילה בפועל.

בהתאם לתיקון 113 של חוק העונשין, יבחן בית המשפט במערך שיקוליו את נסיבות המקרה, שאלת לקיחת האחריות, עברו של הנאשם וכן שיקולי שיקום ככל שאלה רלוונטיים.

בביצוע האיזון הראוי בין השיקולים אותם קבע המחוקק כי חובה לבחון לצורך קביעת הענישה, יציב לנגד עיניו בית המשפט את עיקרון ההלימה כעיקרון מנחה.

הפרשה שבפני החלה להישמע בהליך של הוכחות עת כפרה הנאשמת בעבירה חמורה מהותית אשר ייוחסה לה והיא עבירה של נהיגת רכב במצב של שכרות.

הצדדים באו בדברים לאחר סיום פרשת התביעה, עת הסכימה המדינה במסגרת הסדר עם הנאשמת כי עבירה של נהיגה במצב שכרות תמחק מכתב האישום, ותחתיה תבוא עבירה קלה משמעותית (לצידה רף ענישה שונה משמעותית) והיא נהיגה תחת השפעת אלכוהול.

צודק בא כח הנאשמת בטעונו כי כתב האישום המתוקן אינו כולל רף מוכח של אלכוהול תחת השפעתו נהגה הנאשמת.

כמו כן, כתב האישום המתוקן אינו כולל אינדיקציה לנהיגה פרועה או היעדר שליטה ברכב בזמן הנהיגה על ידי הנאשמת.

הנאשמת לקחה אחריות מלאה על מעשיה ביחס לעובדות כתב האישום המתוקן.

לנאשמת רישיון נהיגה משנת 1997 ולחובת שלש עבירות קנס קלות (פעמיים אי החזקת מסמכים ופעם אחת נהיגה ללא שלט נהג חדש) שעל פניו התיישנו שכן האחרונה שבהן היא משנת 2001.

הלכה למעשה נעדרת הנאשמת כל עבר תעבורתי רלוונטי על פני 19 שנות נהיגה.

הנאשמת אם חד הורית לשני ילדים קטינים המצויים בחזקתה הבלעדית.

היא מתגוררת ביישוב לוזית ממנו התחבורה למקום עבודתה בתדירות נמוכה מאד.

הוכח במסמכים כי הנאשמת שוטרת מצטיינת (משרתת משנת 2002) ותפקודה בעבודה שיש לה

זיקה ישירה לשירות הציבור טובה מאד.

בהיעדר עבר תעבורתי חריג, ותר נהיגה רב, נסיבות נהיגה שאינן חריגות ותפקוד נורמטיבי ברקע, לא מצאתי כל הצדקה לחרוג מחלקו הנמוך של מתחם הענישה הנוהג.

יישום של הוראות המחוקק לנתונים הספציפיים של פרשה זו מקבע ענישה העונה על עיקרון ההלימה אם תאושר על ידי תקופת פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים (מהם כבר ריצתה הנאשמת 30 ימי פסילה במסגרת הליך מנהלי שננקט כלפיה מיד לאחר ביצוע העבירה).

להחלטה לעיל ביחס למשך הפסילה הראוייה תתווסף גם ענישה צופת פני עתיד, קנס מתון וחתימה על התחייבות כספית.

לעניין גובה הקנס, לקחתי בחשבון את היות הנאשמת אם חד הורית לשני קטינים וכן את העובדה כי הוצאותיה לנסיעות ממקום יישובה המרוחק יתגברו משמעותית במהלך ריצוי פסילתה.

אדגיש כי בשלב זה מקבל אני את עמדת התביעה ביחס לדחיית סיווג הפסילה מנימוקי המדינה.

יחד עם זאת, ככל שתוגש בבוא העת בקשה ספציפית לסיווג כזה או אחר מנימוקים הקשורים לפגיעה אפשרית של הפסילה בילדי הנאשמת, היא תיבחן לגופה של בקשה (לאחר שתועבר כמובן לתגובת המדינה).

לפיכך הנני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 400 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק את רשיון הנהיגה לתקופה של 3 חודשים.

מהפסילה בפועל יקוזזו 30 ימי פסילה מנהלית אותם כבר ריצתה הנאשמת.

רשיון הנהיגה יופקד תוך 120 יום מהיום במזכירות בית המשפט ואם לא תעשה כן תחשב

הנאשמת פסולה מלנהוג אך פסילתה לא תימנה.

ג. הנני פוסל את הנאשמת מלקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול או נהיגה בשכרות או סירוב להיבדק בדיקת אלכוהול או נהיגה בזמן פסילה והכל תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תחתם תוך 30 יום מהיום במזכירות בית המשפט. ואם לא תחתום הנאשמת כאמור, תאסר למשך 15 יום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשע"ז, 30 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.